

Samen kerken.....

Lichtpuntje...

Een lieve vriendin maakte ons deelgenoot van een wonderlijke ervaring . Ze zat in een parkje , vlak bij haar huis , op een bankje te tekenen en van de zomer te genieten.

Er liepen een paar opgeschoten jongens langs , duidelijk van allochthone afkomst. Die keken naar haar en ze hadden het over haar , onmiskenbaar. Al verstond ze hen niet , natuurlijk. Maar ze liepen dóór en zij vergat ze. Maar even later kwamen ze terug en liepen op haar toe..... En gaven haar een pizzapunt , een kommetje salade en een blikje cola.....

Een volledige verrassing ! Ze moet volstrekt verbouwereerd gekeken hebben Juist omdat ze beseftte dat er eerder bij haar toch iets van zo niet angst , dan toch zeker een gevoel van onbehagen was geweest.

Later vertelde haar iemand , dat mensen van oostelijke origine 's zomers graag samen buiten eten , pic-nicken , zeg maar. En dat daarbij hoort dat je daar anderen in laat delen , ruimschoots.....

Kijk : Een mooie ervaring! Daar word je warm van !

Ik heb dat als een lichtpuntje ervaren, omdat ik nogal ondersteboven was en ben over de niet aflatende stroom van berichten in de pers over vluchtelingen , asielzoekers , over hun vaak uitzichtloze situaties , over hun dromen en (des)illusies , en over de protestacties van mensen die zich bedreigd voelen door hun toenemende aantallen, en over overheden en beleidsmakers ,die er wat aan moeten doen : Hun eigen samenleving beschermen zonder de migranten hun primaire mensenrechten te onthouden....

Ze zeggen dat het komkommertijd is : Zomer , en dus weinig nieuws , en de krant moet vol.....

Of is de situatie in de wereld van vandaag inderdaad zo schrijnend , dat de stroom van vluchtelingen alleen maar kan groeien, blijven groeien? Daar ziet het daadwerkelijk naar uit .Het vluchtelingenprobleem is één van de meest nijpende vraagstukken waaronze wereld een antwoord op zal moeten geven. Maar waar gaat dat heen? Kan onze samenleving dat áán? Wat zijn de gevolgen voor onze welvaartssituatie?

En Borne zal zijn deel meekrijgen. De mensen verschijnen in ons straatbeeld. Het A.Z.C. functioneert weer en zal uitbreiden , vast en zeker...

Bedreigend? Worden we daar onzeker van , kribbig.... angstig...? Ja , best wel.....

Maar het is ook een uitnodiging om er op een andere manier mee om te gaan, om er op ín te gaan.

Om te kijken wie zij zijn , om je met hen te bemoeien , om je te laten raken door hun verhaal, om hun gezicht te zien, om áán te kijken en je te laten aankijken..... Want dan gebeurt er iets.

In elk geval zijn er in Borne mensen die dat doen en vast van plan zijn om dat vól te houden. Ze waren er , op 15 juli , in de Stefanuskerk , bij het afscheid van Sekaye Melese , die stierf aan uitzichtloosheid. Maar hij was gekend. Zijn gezicht en zijn stem...En zijn afscheid was intens verdrietig en toch zo goed....!

Dat heeft met gelóven te maken. Consekwent en verstandig kiezen voor de weg van solidariteit en respect , in het volste vertrouwen dat daar alleen maar iets goeds uit voortkomen kan.

In Bijbeltaal : Iedere woestijn kan een oase worden als , mensen doelbewust samen op pelgrimage gaan naar de Stad van vrede en toekomst. Of ,nog mooier : "De liefde bant de angst uit" ."

Dat is trouwens een hele diepe.....Daar moet je over nadenken....

Op de weg kom je soms heel verrassende ervaringen tegen – zoals die waar dit stukje mee begon.

Zomaar dingetjes waar je blij van wordt , die je verrijken , hoop geven.

Jan R.Dijkema